

Arrest

nr. 38 399 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 18 september 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KEMPINAIRE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 juni 2001 het Rijk binnen en diende op 25 juni 2001 een asielaanvraag in. Op 27 januari 2006 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U verklaart een Somalisch staatsburger te zijn, behorende tot de Asharaf-clan, subclan Baalawi, en geboren en getogen in Kismayo, in Zuid-Somalië.

Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie in Kismayo. Toen de stad in 1991 werd ingenomen door troepen van het United Somali Congress (USC), vluchtten jullie naar Dobley. Uw vader werd tijdens

deze vlucht gedood in Hosungu. In 1993 huwde u met een clangenote. 1995 keerde u terug naar Kismayo. U kon er in uw levensonderhoud voorzien doordat u beschikte over een houtzaagmachine en ook over een generator waarmee u de hele buurt elektriciteit kon geven. Kismayo stond in die periode onder de controle van de Somali Patriotic Movement (SPM) onder leiding van generaal Morgan behorende tot de Majerteen-clan. U had echter geen problemen, omdat u beschermd werd door uw halfbroers (langs moederszijde) die tot de Majerteen-clan behoren. Op 11 juni 1999 werd Kismayo ingenomen door milities van de Habirigidir-clan en de Marehan-clan. U vluchtte met uw echtgenote en kinderen naar het huis van uw schoonmoeder die in een ander district van Kismayo woonde en tot de Marehan-clan behoort. Daar werd u bijna maandelijks lastiggevallen door militieleden van de Habirigidir-clan en de Marehan-clan die u elke keer om geld kwamen vragen. Uw schoonfamilie kon u telkens beschermen. Toen de militieleden in april 2001 een aanval uitvoerden op het huis van uw schoonmoeder, beschuldigden ze u van spionage voor de Majerteen-clan. Het was namelijk algemeen bekend dat u vroeger goede contacten onderhield met de troepen van generaal Morgan die u geregeld van hout voorzag. Met deze beschuldiging wilden zij u bang maken zodat u uw geld zou afgeven. In mei 2001 werd u dan nog eens aangevallen en opnieuw beschuldigd van spionage. Na deze laatste aanval waarbij hevig gevochten werd, besloot uw schoonfamilie dat zij u niet langer konden beschermen. Uw schoonfamilie organiseerde uw vlucht en verkocht hiervoor uw huis. Op 5 juni 2001 vertrok u per vliegtuig vanuit Kismayo naar Nairobi, Kenia. Vandaar reisde u op 23 juni 2001 verder naar België waar u op 25 juni 2001 aankwam. U vroeg op dezelfde dag asiel aan (zie verslag Federale Politie (met nummer PAJ869NVR, dd. 25 juni 2001) in administratief dossier).

B. Motivering

Niettegenstaande het Commissariaat-generaal (CGVS) op 13 juli 2001 uw asielaanvraag ontvankelijk verklaarde, dient nu, in de fase van het onderzoek ten gronde, door het CGVS te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en voor het Commissariaat-generaal (CGVS) in dringend beroep (DB) en ten gronde (TG) bevatten immers een aantal tegenstrijdige, incoherente en bedenkelijke verklaringen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Allereerst legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de twee belangrijkste aanvallen door militieleden van de Habirigidir-clan en de Marehan-clan toen u in het huis van uw schoonmoeder verbleef.

Zo verklaarde u in het interview in dringend beroep dat de eerste aanval plaats had op 29 maart 2001. U stelde dat de militieleden u wilden vermoorden, omdat ze wisten dat u vroeger geld betaald had aan de Majerteen-clan en ze zeiden nu dat dit geld gebruikt was om tegen hen te vechten. Ze dachten dat u ook tot de Majerteen-clan behoorde (zie gehoorverslag DB, p. 5-6). In het interview ten gronde verklaarde u daarentegen dat de eerste aanval gebeurde in april 2001. De militieleden beschuldigden u dan zonder verdere uitleg van spionage voor de Majerteen-clan, gewoon omdat ze wisten dat u vroeger goede contacten onderhield met de troepen van generaal Morgan (zie gehoorverslag TG, p. 13-14, 18-19).

Verder verklaarde u in het interview in dringend beroep dat de tweede aanval gebeurde op 16 april 2001. U stelde dat de militieleden er dan achter gekomen waren dat u tot de Asharaf-clan behoort en dat u nu beschuldigd werd van spionage voor de Majerteen-clan. De militieleden doorzochten zelfs het huis, omdat ze dachten dat u een radiozender had om berichten door te geven aan de Majerteen-clan (zie gehoorverslag DB, p. 6-7). In het interview ten gronde stelde u daarentegen dat de tweede aanval plaats had in mei 2001. Tijdens deze aanval werd u door de militieleden voor de tweede keer zonder enige uitleg beschuldigd van spionage voor de Majerteen-clan. Bovendien beweerde u in dit interview in strijd met voorgaande verklaringen dat de militieleden altijd al wisten dat u tot de Asharaf-clan behoort, omdat dat algemeen geweten was. U stelde ook expliciet dat de militieleden toen het huis niet doorzocht hadden (zie gehoorverslag TG, p. 14-15, 18-20).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u van deze beschuldiging van spionage door de militieleden in het geheel geen melding gemaakt heeft tijdens het gehoor voor de DVZ. Dit komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen voor het CGVS niet ten goede. Volgens uw verklaringen voor het CGVS in het interview ten gronde was deze beschuldiging toch de reden dat uw schoonfamilie u niet langer kon beschermen en was dit bijgevolg de concrete aanleiding voor uw vlucht uit Somalië (zie gehoorverslag TG, p. 20). Redelijkerwijs kan dan verwacht worden dat u dit ook voor de DVZ vermeld zou hebben.

Andere uiteenlopende en bedenkelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw

asielrelaas verder.

In het interview in dringend beroep verklaarde u aanvankelijk niet te weten tot welke subclan van de Marehan uw schoonmoeder behoorde. Later tijdens hetzelfde interview beweerde u echter dat de Marehan-militieleden die u thuis aanvielen tot dezelfde subclan behoorden als uw schoonmoeder (zie gehoorverslag DB, p. 4,6), wat toch wel bevreemdend is. In het interview ten gronde stelde u dan weer dat u niet zeker wist tot welke subclan uw schoonmoeder juist behoorde, maar dacht u dat ze tot de Wagerdhac-subclan behoorde (zie gehoorverslag TG, p. 10). Gelet op het allesoverheersende belang van het clansysteem Somalië het uiterst merkwaardig dat u niet beter op de hoogte bent van het clanbehoren van uw eigen schoonmoeder.

Voorts verklaarde u in het interview in dringend beroep dat uw huis verkocht werd aan een man met de naam Ahmed Saïd (zie gehoorverslag DB, p. 7). In het interview ten gronde stelde u dan weer dat die man Hussein heette (zie gehoorverslag TG, p. 15).

Bovendien roept het vragen op dat u geen enkele naam van Marehan-clanleden kan opgeven, noch van de leden van uw schoofamilie, noch van de burens (zie gehoorverslag TG, p. 16-17). Dit is toch wel heel bedenkelijk, aangezien zij u altijd beschermden vanaf juni 1999 tot aan uw vertrek uit Somalië in juni 2001.

Bovenstaande vaststellingen tonen in voldoende mate aan dat er niet langer geloof kan gehecht worden aan de asielmotieven waarop u zich beroept.

De door u bij aankomst voorgelegde documenten (Keniaans paspoort met nummer A61 3857 afgegeven te Nairobi op 17/01/2001 op naam van Farah Farah Abdi Haji en vliegticket met nummer 082 2550640658 en reisweg Istanbul-Brussel-Nairobi) wijzigen bovenstaande argumentatie niet aangezien het reisdocument blijkens de vaststellingen van de Federale Politie vals en/of vervalst is en uw reisweg vanuit Istanbul niet in vraag wordt gesteld (zie kopies van deze documenten in hogervermeld verslag van de Federale Politie).

Ten slotte bent u niet in het bezit van enig (authentiek) document waaruit uw identiteit of nationaliteit zou kunnen blijken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt enkel stukken voor uit België waaruit zijn Somalische etniciteit blijkt. Hij beschikt niet over een document waaruit zijn identiteit kan blijken. Het verzoekschrift voert aan dat het voor een Somaliër niet uitzonderlijk is geen identiteitsdocumenten te bezitten en “*Om zijn identiteit aan te tonen kan verzoeker wel wijzen op een heelkundige ingreep die hij aldaar in Somalië heeft ondergaan door een Belgische dokter; Verzoeker zal de naam en het adres van deze dokter “Roger” meedelen*”. Verzoeker legt ter terechtzitting de e-mails neer met de NGO “Dokters zonder grenzen” maar heeft tot op heden geen antwoord van deze Belgische of Luxemburgse dokter. Het attest van Badbaado die verzoekers identiteit bevestigt is geen authentiek stuk en werd in België opgemaakt op vraag van verzoeker. Daarin wordt bevestigd dat verzoekers verklaarde identiteit algemeen gebruikt wordt binnen zijn gemeenschap. De Raad stelt vast dat verzoeker inspanningen deed om zijn identiteit aan te tonen met de weinige

middelen die de Somaliërs ter beschikking staan. Verzoeker maakt aannemelijk dat hij zijn verklaarde identiteit zowel in België als in Somalië gebruikte.

3.2. Verzoeker kon als Somaliër geen authentieke reisdocumenten verkrijgen. Hij heeft bij zijn aankomst in België een Keniaans paspoort en een vliegticket Istanbul-Brussel-Nairobi neergelegd. Het reisdocument was volgens de vaststellingen van de Federale politie uiteraard vals en aan de reisweg van verzoeker vanuit Istanbul wordt niet getwijfeld (zie verslag Federale politie). Verzoeker toont zijn reisweg aan en zijn verklaringen hieromtrent zijn aannemelijk en geobjectiveerd.

3.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.4. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist verzoekers afkomst uit Somalië en Kismayo niet. Verzoekers herkomst uit Somalië blijkt inderdaad uit het administratieve dossier en kan de Raad overtuigen. Verzoeker licht immers nauwgezet zijn verblijfplaatsen toe. Hij kent de verschillende clans, hun onderlinge verhoudingen, de gebieden waar ze gevestigd zijn, kon belangrijke krijgsheren noemen en verzoeker heeft kennis over de problemen in Somalië na 1991 waaronder de aanwezigheid van VN-troepen. Het is vaste rechtspraak van de Raad dat gelet op de Somalische context, waar gestructureerde clancontacten het sociale en economische leven bepalen en de kennis van clans en krijgsheren onmisbaar is voor het dagelijkse leven, het handelsverkeer en bovendien levensnoodzakelijk tijdens gevechten of conflicten. Verzoeker toont aan dat hij deze kennis bezit zodat zijn recente afkomst uit Somalië geloofwaardig voorkomt.

3.5. Verzoeker was een zakenman. Hij baatte een houthandel uit met schrijnwerkerij en hij bezat een elektrische generator en verkocht elektriciteit. Hij was naar lokale maatstaf, een eerder welstellende persoon. De Raad volgt de Commissaris-generaal niet wanneer hij stelt dat onvoldoende duidelijk is of verzoeker burger was. Uit het administratieve dossier blijkt nergens dat getwijfeld dient te worden aan verzoekers handel. Noch het CGVS-verhoor, noch andere stukken uit het administratieve dossier wijzen op een gewapende deelname van verzoeker aan de burgeroorlog. Verzoeker heeft zich weliswaar verrijkt door onder meer hout te bezorgen aan alle strijdende partijen, zoals het met hout bekleden van de pickup trucks maar dit kan bezwaarlijk van verzoeker een strijder maken. Verzoekers problemen met de milities, de bedreigingen en de beschuldigingen van spionage (zie verzoekschrift "*daar waar zijn agressors hem beschuldigden, zowel van spionage als van geld te hebben gegeven, als van goede contacten te hebben gehad met generaal MORGAN*") zijn mogelijk en zelfs waarschijnlijk zodat verzoeker zich telkens moest vrijkopen. Immers wordt niet betwist dat het doel van alle lokale milities in Somalië, het inzamelen is van fondsen (zie informatie toegevoegd aan de nota van verwerende partij en ter terechtzitting neergelegd). Indien dit niet vrijwillig gebeurt, is bedreiging het middel of wordt losgeld gevraagd. Valse beschuldigingen zijn hierbij waarschijnlijk te meer nu verzoeker relatief gezien, kapitaalkrachtig was en het aldus lonend was om hem te bedreigen of vals te beschuldigen. Verzoeker diende zijn gezin en zijn familie te beschermen en betaalde. De verklaringen over de aanvallen van militieleden van de Habirigidir-clan en de Marehan-clan in 2001 kunnen bezwaarlijk als doorslaggevende tegenstrijdigheden worden beschouwd. De feiten hebben zich ondertussen acht jaar geleden voorgedaan en de aangehaalde incoherenties betreffen slechts enkele weken wat onvoldoende is om verzoekers relaas ongeloofwaardig te beschouwen. Immers, gezien de vele opflakkingen van de burgeroorlog en de vele gevechten die zich in deze streek na 2001 hebben voorgedaan, valt op dat verzoeker deze beginperiode correct herinnert en hij de feiten in de juiste periode heeft gesitueerd. Dat hij de betrokken gevechtspartijen juist geeft is te verwachten gezien het rechtstreekse belang hiervan voor verzoeker. Hoe dan ook wordt door de CGVS niet betwijfeld dat verzoeker toen daadwerkelijk in Kismayo verbleef. Wat betreft de kennis van verzoekers etnische herkomst dient te worden herhaald dat clanafkomst algemeen bekend is in de directe omgeving. Het is dan ook zoals het verzoekschrift en de bijkomende verklaringen ter terechtzitting (opgetekend in een nota ter dien einde neergelegd) redelijk aan te nemen dat verzoeker in zijn leefomgeving als belangrijke man bekend was, en dus ook zijn clan, en dat nieuwe milities zich uiteraard eerst dienen te bevragen.

3.6. Het verzoekschrift stelt afsluitend "*verzoeker wenst tenslotte ook nog te melden dat de moord in 2003 of 2004 op zijn neef A. (...) A. (...) een grote indruk op hem heeft gemaakt, alsook de kidnapping*

van zijn andere neef J. (...) D. (...), vrijgelaten na betaling van 150 miljoen SOM SHILLING". Indien deze feiten geen rechtstreeks deel uitmaken van verzoekers persoonlijke asielrelaas dan kunnen ervaringen van familieleden niet worden los gezien van de uiteindelijke familiebeslissing om het land te verlaten.

3.7. Ten slotte dient erop gewezen te worden dat verzoekers medewerking aan het bewijs van zijn recente herkomst uit Somalië opnieuw blijkt uit de ter terechtzitting neergelegde stukken. Verzoeker legt een telefoonrekening voor waaruit blijkt dat hij geregeld zeer korte gesprekken voert met Somalië. Hij legt ook foto's neer gemaakt met een mobiele telefoon. Deze foto's betreffen zijn twee zonen en zijn echtgenote en herkenbare sites uit Kismayo, waaronder een foto van verzoekers zonen voor het bekende scheepswrak voor de kust van Kismayo. Verzoeker wijst terecht op de algemene toestand in Kismayo. Verzoekers etnische herkomst als Ashraf is aannemelijk. Het is dan ook aannemelijk dat hij zich moeilijk kan standhouden en zijn bescherming afhankelijk is van de financiële mogelijkheden om bescherming af te kopen. Verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn ras is dan ook aannemelijk in een land waar de politieke toestand geheel ontregeld is.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK